

HET BETOOVERD KASTEEL

- L. OPDEBEEK - Uitgever - Antwerpen -

HET Betooverd Kasteel

BEWERKING VAN K. BOUTER

PENTEEKENINGEN VAN E. VAN OFFEL

Het Betooverd Kasteel.

Een vader had twee zonen : Jan en Piet. Van den jongste kon hij niets gedaan krijgen. Piet had nooit lust tot werken, alhoewel hij ontzagge-lijk sterk was, en naar school gaan was hem onbekend. Zoodra de zon scheen, liep hij langs Gods lieve wegen en vond in bosschen en in velden zijn vermaak.

Jan, de oudste, werd voor de zwaarste karweien gespannen en de jongen was het zoodanig gewoon, dat hij zich alles liet welgevallen.

De twee broeders scheelden op een ander punt nog van elkaar : Jan was zeer vreesachtig. Des avonds, bij donkeren, kon zijn vader hem voor geen geld ter wereld naar buiten krijgen. Wanneer men aan den haard sprookjes uit den ouden tijd vertelde, zat Jan te beven van angst.

Piet, integendeel, mocht men in alle weren en in alle tijden buiten zenden ; hij zou een doode ontgraven hebben om twaalf uur te nachte.

Jan zei altijd : „Ik ben bang !” Piet verwonderde zich daarover en zei tot zijn broeder :

— Waarom moet ge bang zijn als het duister is ? Als de zon onder is, moet het van zelf nacht worden en om een doode te ontgraven, behoeft er geen moed : die kan toch niet meer bijten noch slaan. Wist ik maar eens wat bang-zijn is ; dan zou ik u misschien begrijpen.

— Hé daar, gij in den hoek ! riep zijn vader. Klets zoo niet, ge zoudt veel beter doen iets te leeren en te werken gelijk uw broeder.

— Gaarne, vader, antwoordde Piet. Ik zou willen leeren bang worden. Jan moest om dat antwoord lachen.

— Daar is aan onzen broer geen zeggen aan, hij is nog dommer dan dom. Vader had den jongen vroeger onder handen moeten nemen, nu is er niets meer aan te veranderen.

— Hoor eens, Piet, zei de vader, bang worden zult gij van zelfs wel leeren, daarmee is echter geen brood te verdienen.

Daarbij bleef het dien avond. Den volgenden morgen kwam de vader den koster tegen en sprak hem over de domheid van zijn jongsten zoon.

— Uw jongen wil dus leeren bang worden ! riep de koster. Zend hem dan maar eens eenige dagen bij mij ; ik zal er wel rechten kant aan krijgen.

Dat was afgesproken. Piet zou bij den koster gaan inwonen en werd zekeren nacht door dezen gewekt, die hem zegde :

— Piet, sta op en ga om twaalf uur de klok luiden.

— Goed, koster, zei Piet en stond op.

— Ge zult van nacht wel leeren wat bang-zijn is, mompelde de koster.

Tegen middernacht klom Piet op den toren. In een der galmgaten zag hij een wit spook staan.

— Wie is daar ? vroeg Piet.

Uit de witte gedaante kwam geen antwoord.

— Zeg mij iets, hernam Piet, of verlaat onmiddellijk den toren. Gij hebt hier bij nacht niets te stellen !

De koster, die een laken over zijn lichaam had getrokken om Piet bang te maken, sprak geen woord. Zulks maakte Piet een weinig driftig en hij herhaalde :

— Wie zijt gij en wat doet ge hier ? Als ge mij geen antwoord geeft, zwier ik u het galmgat uit.

— Dat zal hij toch niet doen, dacht de koster en hij sprak geen luid woord.

— Voor de laatste maal verzoek ik u den toren te verlaten ! beval Piet of anders zal ik mijn handen om uw lijf moeten slaan.

Het spook bleef zwijgen.

Sterke Piet pakte den koster in zijn leën en wierp hem door den toren naar beneden. Een schreeuw en een slag en toen hoorde Piet niets meer, want het was middernacht en hij begon de klok te luiden.

Daarop ging hij gerust naar huis en legde zich opnieuw te bed.

De vrouw van den koster was opgebleven om op haar man te wachten, maar deze zag niet om ! Ongerust geworden ging zij op de deur van Piet kloppen en vroeg hem waar haar man gebleven was.

— Ik heb den koster niet gezien ! antwoordde Piet.

— Maar hij is voor u weggegaan, gij moet hem dan in de galmgaten ontmoet hebben.

— Wacht eens wat, vervolgde toen Piet. In een der galmgaten stond een witte gestalte. Ik heb haar tot viermaal toe aangesproken en daar ik

In een der galmgaten zag hij een wit spook staan.

geen antwoord noch teeken bekwam, dacht ik dat het een dief was en ik heb den fielt naar beneden geworpen. Was dat uw man misschien, dan zou het mij vreeselijk spijten !

Doodelijk ongerust vloog de vrouw de trappen af naar buiten en vond inderdaad den koster met gebroken beenen en ribben op den grond. Maar hij leefde toch nog.

— Dit heeft Piet me gelapt, zei hij, maar de jongen wist niet dat ik het was, die als spook op den toren stond.

De koster werd in huis gebracht en te bed gelegd. Den volgenden morgen liep de vrouw naar Piets vader en kermde :

— Uw jongen heeft mijn armen man bijna den nek gebroken ! Ik wil hem geen oogenblik meer in mijn huis !

Ge kunt denken hoe de vader verschoot.

— Ik heb het altijd gezegd, dat ik nooit vreugde aan dien jongen zou beleven, tierde de man.

Woedend liep hij op zijn zoon toe, trok hem bij de ooren en vroeg :

— Welke streek hebt gij nu weer uitgehaald ? Wie heeft u zulks geleerd ?

— Vader, zei de jongen, heel dit geval ligt buiten mijn bedoeling. Ik klom op den toren en daar staat opeens een spook voor mij. Viermaal heb ik het toegeroepen mij te antwoorden met bedreiging het naar beneden te werpen. Toen heb ik het gedaan, maar ik wist natuurlijk niet dat het de koster was. Waarom is die man ook zoo dom om zulke kinderachtige streken uit te halen !

— Gij baart mij niets dan kommer en verdriet, treurde de vader. Ik wil dat ge van huis weg gaat.

— Goed, vader, maar hoe moet ik dan aan den kost geraken ? Laat mij dan toch bij u blijven tot ik zal geleerd hebben bang te zijn.

— Loop waar ge wilt, zei de vader. Hier zijn honderd frank en pak u weg ! Zeg aan niemand vanwaar ge komt en wie uw vader is, want ik schaam me over u.

— Zooals gij het verlangt, vader. Ik zal dan maar vertrekken.

Hij stak het briefje van honderd frank op zak, nam zijn pet af en groette : « Dag, vader, dat het u wel ga ! »

Hij stond op den grooten weg en zag de wereld voor zich.

— Als ik nu maar leer bang worden ! zei hij.

En hij herhaalde die woorden onophoudend.

Een man onderweg hoorde deze woorden en ging met den jongen een boogscheutje mee. Onderweg kwamen zij aan een galgenveld.

— Kameraad, zei de vreemdeling, ge zoudt gaarne bang worden,

niet waar ? Kijk eens : hier hangen zeven schavuiten aan den strop. Breng in hun gezelschap een nacht door, dan zult ge geleerd zijn.

— Ik wil het gaarne doen. En zoo het bang worden zoo'n gemakke-lijk iets is, dan krijgt ge morgen vroeg honderd frank van mij. Kom dan maar eens terug om te zien of ik bang ben.

Piet zette zich dood bedaard op het galgenveld neer en wachtte den nacht af. Hij legde een vuur aan, want de wind was vinnig koud. Tegen middernacht werd het werkelijk guur en de lijken bengelden tegeneen.

— Als ik hier bij het vuur vervries, dacht Piet, wat moeten dan die arme stakkers daar boven afzien.

Piet bezat een goed, medelijdend harte. Hij kroop de ladder op, knoopte het eene lijk na het andere los en legde allen naast het vuur, dat hij met groote takkenbossen aanwakkerde.

Maar dooden verwarmt men niet. De lijken bleven zonder bewe-ging en hun kleeren vatten vuur.

Piet vermaande :

— Houdt uw fatsoen ! Anders hang ik u weer op !

De lijken gaven geen antwoord en het vuur verteerde al meer hun kleederen... Zulks maakte Piet boos.

— Zegt eens, maatjes ! riep hij, het is mijn schuld niet, dat gij u zelf zoo verwaarloost, doch ik voel in het geheel geen lust om mij met u te laten verbranden.

Hij hing ze weer een voor een op en legde zich bij het vuur neder, waar hij kalm insliep.

Den volgenden morgen stond de vreemdeling op het galgenveld en wekte hem.

— Zijt ge bang ? vroeg hij.

— Neen, antwoordde de jongen. Hoe zou ik zulks geleerd hebben ? De gehangenen hebben hun mond niet opengedaan en waren toen nog zoo dom de voddën om hun lijf te laten verbranden.

— Ge zijt 'n rare ! lachte de vreemdeling. Met u is er geen duit te verdienen.

En hij zette alleen zijn weg voort.

Onze Piet hernam ook de reis en herhaalde almaardoor :

— Werd ik maar eens bang !

Een voerman hoorde zijn verzuchting en hield hem tegen.

— Wie zijt gij ? vroeg hij.

Piet, die het verzoek van zijn vader niet vergeten was, antwoordde :

— Ik weet het niet !

— Van waar komt ge ?

— Ik weet het niet !

— Wie is uw vader ?

— Dat mag ik u niet zeggen !

— Wat herhaalde gij daar altijd ?

— Dat ik gaarne bang zou leeren worden ! En niemand op de wereld die mij dat leeren wil !

— Praat voor den vaak, jongen. Kom met mij mee naar huis en ik geef u onderdak.

Piet vergezelde den voerman. Het was hem allemaal eender waar hij ging, als hij maar leerde bang worden.

Tegen den avond kwamen zij in een herberg en de gelagkamer intredend herhaalde de groote slungel zijn eeuwig gezegde : « Werd ik nu maar eens bang ! »

De waard, die woorden hoorende, begon te lachen.

— Dat is een aardige ! zei hij. Zeg, kameraad, is u dit ernst ? Zoo ja, dan zal ik u wel de gelegenheid verschaffen om bang te worden.

— Ge maakt me gelukkig, baas ! zei Piet.

— Zwijg, man, vermaande de waardin. Zijn er al geen ongelukken genoeg gebeurd en moet deze mooie jongen zijn roekeloosheid ook met den dood bekoopen ?

— Moedertje ! riep Piet vroolijk, hoe zwaarder de taak is, hoe liever ik het heb ! Ik ben op reis gegaan om bang te leeren worden en ontnem mij thans de gelegenheid niet om mijn doel te bereiken !

En zich tot den waard keerend, vroeg hij :

— Zeg mij baas, hoe kan ik leeren bang worden en welk is het proefstuk, aan hetwelk ik mij hiervoor moet onderwerpen ?

De waard vertelde hem nu dat er in de nabijheid een betooverd kasteel bestond, waarin het allergemakkelijkst was te leeren bang worden, want dat verscheidene personen reeds getracht hadden den nacht er door te brengen maar dat er tot nu toe geen enkel was terug gekeerd. De koning had daarom zijn schoone dochter beloofd aan den man, die drie achtereenvolgende nachten in het kasteel kon doorbrengen en daarenboven een deel van de groote schatten, die in het kasteel door de booze geesten bewaakt werden.

— Een koningsdochter en groote rijkdommen ! riep Piet. Het geluk valt mij ineens in den hoed. Waar woont de koning ?

De waard gaf hem al de noodige inlichtingen.

Piet was des anderdaags vroeg te been en bood zich bij den koning aan.

— Sire, zei Piet, wilt gij mij de toelating geven om drie achtereenvolgende nachten in het betooverd kasteel door te brengen ?

Wat moeten dan die arme stakkers daar boven afzien.

De koning keek in het open gelaat van den jongeling en was zeer met hem ingenomen.

— Zeker moogt gij op het kasteel drie nachten doorbrengen, antwoordde hij. Maar ik moet u verwittigen dat niemand zulks ongestraft gewaagd heeft. Geen enkel keerde terug ! Hebt gij u wel bedacht ?

— Men heeft het mij verteld, Sire. En toch wil ik het met uw goedkeuring wagen.

— Goed dan, mijn jongen. Gij moogt drie dingen mededragen, maar drie doode voorwerpen.

Piet koos vuur, een draaibank en een snijbank met mes.

Tegen den avond trok Piet naar het betooverd kasteel. Hij ontstak het vuur, bracht de snijbank met het mes in orde en zette de draaibank gereed, waarop hij de gebeurtenissen afwachtte.

— Als ik hier nu maar bang word ! zuchtte hij. Maar ik vrees het erg.

Tegen twaalf uur koterde Piet het vuur aan en hoorde plots in den hoek van het vertrek een vervaarlijk geschreeuw opstijgen en een stem riep :

— Miauw ! Miauw ! Wij hebben zoo'n kou !

— Domkoppen ! riep Piet. Moet ge daarom zoo een leven maken ! Komt hier, zet u bij het vuur en warmt u.

Twee groote katten kwamen nader gesprongen, zetten zich naast hem neder en bekeken hem met vurige oogen.

Nadat de katten zich goed gewarmd hadden, sprak een hunner Piet aan :

— Vriendje, willen wij een spelletje kaart doen ?

— Met veel genoeg, maar laat mij eerst uw pooten eens zien !

De katten staken hun pooten uit.

— Ai, mij ! Wat hebt ge leelijke nagels ! riep Piet. Wacht, ik zal ze eerst wat inkorten.

Alvorens de katten zich hadden kunnen tegenweren, had Piet hen in den nek gegrepen en hun pooten tusschen de schroef van de draaibank geplet. De katten bliezen hem in het gelaat en wilden hem verscheuren met hun tien centimeterlange snijtanden.

— Ja, ja, lachte Piet, ik heb het wel gedacht ! Uw pooten en uw klauwen bevielen mij in het geheel niet !

Hij sloeg de katten dood en wierp ze door het venster in den vijver.

Nauwelijks was dit gebeurd of de kamer kwam vol woedende katten en wilde honden die gloeiende ketens na zich sleepten en een lawaai van alle duivels maakten. Zij wilden het vuur uitwerpen en Piet te lijve gaan. De jongen had bedaard hun spel nagezien en toen zij hem al te dicht aan het lijf kwamen, nam hij het groote snijmes en sloeg er dapper op los. Een

groot gedeelte der dieren ging op den loop, maar de rest werd gedood. De lijken werden langs het raam eveneens in den vijver geworpen.

Daarop sloot Piet het venster, want het was bitter koud geworden en zette zich naast het vuur. Opeens zag hij in een hoek een bed staan en legde er zich op neer.

Geen minuut nadien begon het bed te waggelen en vooruit te loopen of het door zes paarden was voortgetrokken.

— Prachtig ! riep Piet, nu rij ik al in een koets ! Vooruit koetsier !

Hij moest werkelijk het bed niet meer aanmoedigen want in onstuimige vaart ging het trap op, trap af, kamer in, kamer uit tot het eindelijk het bovenst-onder tuimelde en bleef liggen.

Piet ontmaakte zich spoedig van kussens en dekens en sprong op.

— Wie lust tot rijden heeft, rijde maar voort, ik voor mij voel geen lust meer !

Hij ging terug naar het vertrek, waar het vuur brandde, vlijde er zich naast en sliep weldra als een bloem.

Des morgens verscheen de koning. Hij was zeer nieuwsgierig of de schoone sterke jongeling nog in leven was. Toen hij hem zoo languit bij het vuur zag liggen, dacht hij dat de kwade geesten hem den nek hadden gekraakt, maar Piet sprong spoedig op en riep :

— Dezen nacht hebben zij mij niet gehad en den volgenden zal ik ook wel gelukkig doorkomen !

Evenals de koning zette de waard uit de herberg groote oogen op, toen hij Piet zag binnen treden, zoo gezond als een blikske.

— Nu zijt ge zeker toch bang, nietwaar ? vroeg hij.

— Bijlange niet, baas, antwoordde Piet, ik sta met al die bangheid nog even ver. Kon ik het toch maar eens leeren !

Des avonds ging hij naar het betooverd kasteel terug, ontstak het vuur en zette zich bedaard neer. Tegen middernacht begon het gedruisch en geschreeuw al weer. Met een vreeselijk gillen viel de helft van een menschelijk lichaam door de schouw.

— Hela ! baaske, riep Piet, waar is de andere helft ?

Met een gedreun van een onweder viel nu ook het andere gedeelte beneden.

— Een weinig wachten, riep Piet, ik ga het vuur wat aanporren.

Toen hij zich daarna omkeerde, bemerkte hij dat een vervaarlijk wezen zich van zijn plaats had meester gemaakt.

— Maatje, zei Piet, neem het mij niet kwalijk, maar dat is mijn plaats. Hop ! er af !

De vreemde roerde niet. Piet pakte hem bij zijn vel en wierp hem op zij.

Toen zes in het rood gekleede mannen een doodskest in het vertrek brachten.

Intusschen kwamen nog verscheidene mannen op dezelfde manier door de schouw terecht. Zij droegen negen doodsbeenderen en twee doodshoofden, waarmede zij begonnen te kegelen.

Piet kreeg lust om mee te spelen en vroeg het.

— Hebt ge geld ?

— Geld genoeg ! Maar uw bollen zijn niet rond !

Hij nam de twee doodskoppen en draaide dezelfde op zijn bank glad en rond.

— Nu zal het wel gaan, zeide hij.

Piet had veel plezier en vermaakte zich kostelijk. Op klok twaalf verdwenen de zonderlinge wezens.

— Ik ga slapen, zei Piet.

Hij legde zich naast het vuur neder en sliep als een roos.

Hij sliep nog, toen de koning hem des anderdaags wekken kwam en vragen hoe hij het in den verloopen nacht had gesteld.

— Ik heb me kostelijk vermaakt, Sire, zei Piet. Tot twaalf uur gekeld en daarna geslapen tot nu toe.

— En niet bang geweest ?

— Helaas ! neen, Sire, wist ik maar wat bang-zijn is !

De derde nacht brak aan. Piet liet zijn vuurke vroolijk branden, zette zich op de draaibank neer en zuchtte :

— Als ik van dezen nacht maar bang word !

Het was al laat in den nacht, toen zes in het rood gekleede mannen een doodskist in het vertrek brachten.

— Ha ! Ha ! riep Piet, dat is zeker het lijk van mijn neef, die eenige dagen geleden gestorven is !

Hij wenkte de dragers met de hand en zeide :

— Kom hier, neefje, kom !

De dragers zetten de kist op den grond, de jongeling nam het deksel weg en zag het lijk van een man. Hij betastte het gelaat en voelde dat het ijskoud was.

Hij ging zijn hand over het vuur warmen en legde haar toen op het gelaat van den doode.

Het gelaat bleef koud.

Hierna nam hij het lijk uit de kist en legde het naast het vuur, maar ook daar wilde het niet warmer worden. Hij legde den doode op zijn knieën en overstreek gansch zijn lichaam met zijn hand. Het was vruchteloos, hij kreeg geen beweging in het lijk.

— Wat moet ik met dien kouden mensch nu gaan aanvangen ? zei Piet besluiteloos, want hij was zeer om het geval verlegen.

Hij zag het bed in den hoek staan en lachte.

— Nu heb ik het gevonden, zei Piet.

Hij nam den doode op en legde hem te bed en ging er zich naast leggen. Na een wijl werd het lijk warm en kwam er leven in den doode.

— Ziet ge, neefje, dat hebt ge aan mij te danken ! riep Piet verheugd uit. Ware ik niet hier geweest, dan waart ge nog een doode man ! Vindt ge het niet prettig weer te leven ?

De schijndooder richtte zich op en sprak met holle stem :

— Nu ga ik u worgen !

— Wat ! riep Piet, me worgen ! Is dat dan het loon voor mijn goedheid ? Nu gaat ge voor uw straf terug in de kist !

Met een pakte hij den vreemde vast, legde hem in de kist en sloot het deksel.

De zes mannen namen de kist weer op en droegen ze weg.

— Wanneer ga ik nu eens leeren bang worden ! zuchtte de moedige jongen.

Op hetzelfde oogenblik werd er op de deur geklopt.

— Binnen ! riep Piet.

Een reus van een vent trad de kamer in. Hij had een afschuwelijk uitzicht en zijn lange witte baard hing hem tot op het middel.

— Deugniet ! riep hij Piet toe, ik ga u leeren bang zijn. Maak u gereed, want ge gaat sterven !

— Ge zegt gij dat wel, oude man, antwoordde Piet, maar daar moet ik toch ook bij zijn.

— Gij zult me ditmaal niet ontsnappen ! hernam de grijsaard.

— Kalm, man ! Ge maakt het u veel te druk voor uw jaren. Zijt ge sterk, ik ben het ook. Kom maar af !

— Goed, zei de ouderling, wij zullen de proef nemen. Als gij mij kunt overwinnen, dan zal ik u laten leven !

De oude bracht Piet door vele en lange gangen naar een onderaardsche plaats, waar een smederij stond.

De man nam een hamer en sloeg een aanbeeld zoo diep in den grond, dat men niets meer zag.

— Dat kan ik beter ! riep Piet, en ging naar een ander aanbeeld.

Om beter te kunnen zien, plaatste de ouderling zich naast den jongeling, zoodat zijn lange baard over het aanbeeld slierde. Piet nam een bijl en kloof als een hout het stalen aanbeeld, de baard van den man kleefde in de spleet en hij zat gevangen.

— Nu heb ik u beet, zeide Piet.

Nu begon hij den man, die naar zijn leven stond, met een ijzeren staaf

De eerste kist is voor den arme, sprak hij.

zoo heerlijk af te ranselen, dat men hem kon hooren schreeuwen tot over Brussel. Hij smeekte Piet toch op te houden en hij zou hem het leven laten en bovendien groote schatten schenken.

Piet loste de bijl en de man was vrij.

De ouderling voerde Piet in een kelder, waar drie groote kisten stonden, gevuld met gouden geld.

— De eerste kist is voor den arme, sprak hij, de tweede voor den koning en de derde is voor u. Salut !

De klok sloeg twaalf, de geest was verdwenen.

Piet stond alleen in den kelder en moest tastend zijn weg door de duisternis zoeken tot hij eindelijk boven in de kamer geraakte en van vermoeienis naast het vuur in slaap geraakte.

De koning stond reeds bij hem, toen het nog schemerde.

— Zijt ge nu bang ? vroeg hij.

— Neen, Sire ! Eerst ontving ik het bezoek van mijn overleden neef. En daarna van een ouderling. Deze heeft mij de schatten van het kasteel aangewezen, maar bang heeft hij mij niet gemaakt.

— Ge moogt met mijn dochter trouwen ! zei de koning verheugd, want ge zijt een dappere borst !

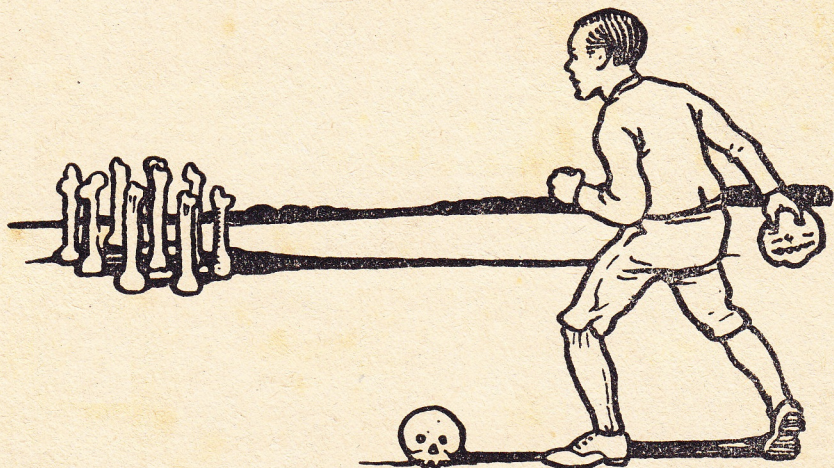
De schatten werden voor den dag gehaald en de bruiloft gevierd.

Nu was Piet wel 's konings schoonzoon, maar nog niet bang.

Maar zekeren nacht, toen hij in het bed wilde stappen, zag hij een muis op zijn oorkussen loopen en hij gaf een gil van schrik.

— Nu ben ik bang ! juichte Piet.

En hij was gelukkig.

BAAS SLOKOP.

Neen, maar! Wat die boer eten kon, is met geen pen te beschrijven! Men zou er een liedje moeten op zingen! Een echte veelvraat! Vele menschen wisten zulks en heetten hem daarom « Baas Slokop »!

Zekeren dag reed hij met een wagen brandhout naar de stad en wachtte op een kooper. Een bakker kwam er op af en vroeg hem den prijs. Baas Slokop had grooten honger en antwoordde :

— Geef er mij een goed eetmaal voor!

— Dat gaat me! zei de bakker en hij lachte in zijn vuist.

De boer voerde de vracht in de schuur van den bakker. Terwijl hij de paarden uitspande, zette de bakkersvrouw een half varken en drie groote brooden op de tafel.

— Daarmede zal de man wel genoeg hebben, mompelde zij en, zoo er wat overschiet, dan mag hij het nog mededragen.

Maar Slokop, die af en toe door het raam keek, vroeg :

— Is dat al wat ik te eten krijg?

— Jawel, antwoordde de bakker lachend en als ge daar niet mee genoeg hebt, dan vraagt ge er maar wat bij!

— Breng dan maar alvast al de brooden, die gij in huis hebt! zei Slokop.

En hij zette zich aan tafel.

Het halve varken en de drie brooden waren in één ommezien verdwenen. De vrouw bracht telkens nieuwe brooden en stukken vleesch op tafel, die dan bijna even rap in de maag van den boer verdwenen. Eindelijk moest hij wel uitscheiden, want er was geen kruimeltje brood noch een stukske vleesch in het heele huis meer te vinden.

— Ik heb nog honger! zei Slokop.

— God zal u zegenen, man! riep de bakker, maar ik bezit niets meer te eten. Ik kan u toch mijn been niet voorzetten!

Daarmee ging de boer t'akkoord. Hij maakte dan ook van den nood een deugd, stond op en maakte zich gereed om te vertrekken.

Het toeval wilde dat de bakker met zijn gebuur in hevigen twist lag. En die gebuur had in zijn vijver een visch als een koe. De bakker besloot hem een poets te spelen en zei tot Slokop :

— Hiernaast zit een visch in den vijver die wel duizend kilo weegt. Zoudt ge dien kunnen opeten?

— Met graat en al, vriend en zonder moeite!

De bakker spoedde zich naar zijn buurman en wedde dat één man zijn visch, waar voor de heele stad aan te eten was, zou binnenkrijgen.

— Dat gaat, zei de buur. Ik wed voor duizend frank.

Hij liet dadelijk den visch vangen en het was voor acht man heel wat om dezen in huis te brengen.

De bakker ging baas Slokop vinden en zei hem :

— De visch is gevangen! Hij weegt meer dan zeven honderd kilo. Kunt ge dien alleen baas?

— Prachtig! riep Slokop. Ik kom dadelijk. Een visch is nog geen olifant.

Zij gingen samen naar het huis van den gebuur. Een groote troep volk stond aan de deur om den veelvraat aan het werk te zien. Slokop nam een brood, sneed het midden door, smeerde er zeven pond boter op en deed hetzelfde met een berg brooden, die daar voor hem gestapeld lagen en die hij het een na het ander opat.

— Schei er toch uit met dat broodeten! riep de bakker verschrikt. Straks kunt ge er geen stukje visch meer inkrijgen!

— Loop! zei Slokop lachend. Nu gaan we eerst beginnen. Ik heb een razenden honger, want sinds twee uren heb ik niet meer gegeten.

De meiden zetten al de deuren van de kamers open en in iedere kamer stonden vele tafels en op deze tafels bevonden er zich vele schotels, allen gevuld met groote stukken visch.

Baas Slokop ging van de eene kamer in de andere, hield stil aan iedere tafel en schraapte alle schotels leeg. Toen hij nu alles binnen had en niets meer te eten vond, vroeg hij aan den eigenaar :

— Komt hij nu haast?

— Wie? Wat? vroeg deze ontsteld.

— Wel, de groote visch, natuurlijk! Breng hem maar dadelijk op of denkt ge misschien dat ik voor zoo 'n bagatel naar de stad ben gekomen?

— Maar de visch! Die hebt ge daar net opgegeten, leelijke veelvraat! riep de gebuur rood van woede.

— Pijp-en-slijk! Heb ik hem al op! Ik dacht dat hij heel wat wezen zou! Zoo'n haringske! Moet ik daarom al mijn tijd verspelen? Nu, als hier niets meer te verhapzakken is, dan ga ik weer spoedig huistoe, want mijn buik rammelt van den honger! Adju!

Hij greep zijn mispelaar en liep zoo hard hij loopen kon naar huis om zijn genoeg te eten.

Zoo'n slokop!
